

оплаква на ближнитѣ си за собственното си злощастие, за заточванието на братѣто и на благодѣтеля ѣ Матвѣевъ.

Царевича започенали да учатъ на книга и, споредъ обичая, повикали за учителъ единъ дяконъ, който добръ знаелъ да чете и да пише. Дякона са именувалъ Никитъ Моисеевъ, синъ Зотова. Иоще въ тригодишния си възраст Петръ показвалъ такъва пъргава живость, щото всѣкой можѣлъ да предвиди въ него знакъ на бѣдхщия неговъ отличенъ характеръ. Единъ пхтъ, когато въ селото Коломенско Наталя Кириллова тайно гледала изъ единъ близенъ домъ на ауденцията на царския посолъ, пъргавия Петръ припкащецъ отишълъ, нетърпеливо отворилъ вратата чрезъ която надничала майка му и съ туй далъ случай на тамошнитѣ жители да видатъ Московската Царица.

Петръ билъ на десетъ години когато умрѣлъ царъ Теодоръ (27 априлия 1682 г.) Народа го избралъ за царъ, но туй избирание предизвикало бунтъ, вълнение. До днесъ гонение и бѣгание расдразжавали малолѣтното момче, а сега страшни кървави сцени: мжчителна та смъртъ на всичкитѣ му роднини, отчаянието на майкаму, помѣщението и паданието на власть та въ ржцѣтъ на преднитѣ гонители: всичко туй ставало предъ очитѣ на Петра. Кървавитѣ сцени не сж могли да останатъ безъ никакво влияние вързъ него, и чувствата, възбудени отъ всичко туй, са били отъ голѣма полза за него.

Всѣгда преслѣдвания и бѣгания, всѣгда предъ очитѣ му постоянно печалната му майка, всѣгда мио сли че властта са злоупотреблява и че въ господарството са вършатъ Богъ знае какви работи: и нищповече. Всичко туй е страшно и безпокоително за едно дѣте какъвто е билъ Петаръ. Освѣнь туй, него го мжчило и друго нѣщо, той билъ въ голѣмо бѣз-